

Ignacy Krasicki urodził się 3 lutego 1735 roku w Dubiecku nad Sanem w zubożałej magnackiej rodzinie, która przeznaczyła go do stanu duchownego. Zmarł 14 marca 1801 roku w Berlinie. Uczył się we Lwowie, w Rzymie i Warszawie, a wśród jego przyjaciół był m.in. Stanisław August. Późniejszy król uczynił go swym kapelanem i współpracownikiem. Krasicki został kanonikiem kijowskim i przemyskim już w 1759 roku, a w 1763 roku sekretarzem prymasa łubieńskiego.

W 1766 roku Krasicki został mianowany biskupem warmińskim, zyskując przez to również godność senatora.. W 1772 roku, w wyniku pierwszego rozbioru Polski, został poddany króla pruskiego. Nie zerwało to jednak jego związków z krajem. Artykuły Krasicki drukował m.in. w Monitorze, którego był współwydawcą i redaktorem naczelnym.

W całej swej twórczości Krasicki słowa kieruje do polskiego społeczeństwa, a do dziś dnia uważany jest za czołową postać polskiego oświecenia. Jego twórczość jest bardzo różnorodna i nadal aktualna, a stosowanie tak wielu gatunków literackich świadczyć może o wszechstronności poety. W jego utworach odnajdujemy m.in. takie tematy jak: ludzka natura i jej wady, kodeks moralny, dobro Polski, zostały one czytelnikowi przedstawione w bardzo ciekawej postaci, a mianowicie poprzez humor, satyrę i ironię.

Bajka – według Słownika terminów literackich jest to wierszowana, alegoryczna opowieść o zwierzętach, ludziach lub przedmiotach, której celem jest wypowiedzenie moralnej nauki o ogólnym charakterze. Prawda ta wypowiedziana jest bezpośrednio, zazwyczaj jako puenta umieszczona na końcu utworu, rzadziej na początku. Czasami jest tylko sugerowana czytelnikom.

Bajka stała się jednym z podstawowych gatunków w epoce oświecenia, kiedy służyła głównie moralizatorstwu i parenezie.

Cechy gatunkowe –

- Krótka powiastka pisana wierszem lub prozą;
- Bohaterowie to zwierzęta, ludzie, przedmioty, rośliny;
- Zawiera pouczenia moralne wypowiedziane wprost lub zasugerowane;
- Dotyczy tematów uniwersalnych o charakterze moralnym;
- Historia opowiedziana w bajce jest ilustracją ludzkich doświadczeń, które są powszechne i powtarzalne;
- Bajka poucza o szkodliwości zachowań, daje etyczne wskazówki;
- Występujące zwierzęta są personifikacją ludzkich typów; Relacje występujące między nimi są odpowiednikiem relacji społecznych;
- Alegoryczna treść;
- Typizacja bohaterów;
- Dydaktyzm zawarty jest w morale.

MORAŁ – Jest to pouczający wniosek, który streszcza sens całej bajki lub opowieści, zawierając w sobie całą mądrość. Odzwierciedla umieszczone w utworze pouczenie moralne, które chciał przekazać czytelnikom autor. Zazwyczaj formułowany jest w krótkim zdaniu umieszczonym na końcu lub na początku utworu. Czasem nie jest wyrażony wprost, lecz jedynie wyraźnie zasugerowany.